

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթիվ / Սեպտեմբեր, 2009թ., N 4 (4)

ԵՏ ՄԻ՛ ԴԱՐՁԻՐ

**«Տէր Եհովան իմ ականջս բացաւ ու ես անհնազանդ չեղայ, ետ չդարձայ»
(Եսայի 50:5)**

Կյանքի դժվարին պահերին տարբեր մտքեր են այցելում հավատացյալին, և նա ցանկանում է նահանջել, շրջվել ու ետ դառնալ, բայց եկե՛ք հիշենք, որ Քրիստոսը երբեք չէր նահանջում, իսկ մենք պետք է մնանք նրան:

Ասացվածք.

«Դժվարություններից մի՛ նահանջիր, այլ գնա՛ դրանց ընդառաջ: Այդ դժվարությունները կարող են Աստծո պարգև լինել»:

Պողոս առաքյալի կյանքում մեծ նեղություններն ու բազմազան դժվարությունները նրա կյանքի մշտական ուղեկիցներն էին: «...հրեաներից հինգ անգամ քառասունից մէկով պակաս

ծեծ կերայ. երեք անգամ ձաղկուեցի. մէկ անգամ քարկոծուեցի. երեք անգամ մաւրբեկութեան ենթարկուեցի. մէկ ցերեկ եւ մէկ գիշեր ծովի անդունդներում տառապեցի: Ծանապարհորդութիւնների ընթացքում շատ չարչարվեցի. վտանգներ՝ գետերից, վտանգներ՝ աւազակներից, վտանգներ՝ ազգակիցներից, վտանգներ՝ հեթանոսներից, վտանգներ՝ քաղաքում, վտանգներ՝ անապատում...» (Բ Կորնթ. 11:23-29):

Ուրիշ մըն ալ ըսաւ. «Տէ՛ր, ես քու ետեւեղ պիտի գամ, բայց ինձի հրաման տուր, որ առաջ իմ տանս մէջ եղողներուն հրաժարական ողջոյնս տամ»: Յիսուս ըսաւ անոր. «Ով որ ձեռքը մաճին վրայ կը դնէ ու ետին կը նայի, Աստուծոյ թագաւորութեանը յարմար չէ» (Դուկաս 9:61-62):

Հիշենք Ղովտի կնոջը, որ ետ նայեց դեպի Սողոմ, որտեղից դուրս էր եկել: «Տէրը երկնքից ծծումբ ու կրակ թափեց Սո-

ղոմի ու Գոմորի վրայ, կործանեց այդ քաղաքներն ու դրանց ամբողջ շրջակայքը, ոչնչացրեց քաղաքների բոլոր բնակիչներին ու երկրի ամբողջ բուսականութիւնը: Ղովտի կնոջ ետ նայեց ու դարձաւ աղէ արձան» (Ծմնդոց 19:24-26):

Տիրոջ պատվիրանները կատարելու և երկնքի թագավորությունը մտնելու համար պահանջվում են շատ նեղություններ, բայց ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում. «Ինձ այնպէս է թվում, թէ այս ժամանակի չարչարանքները արժանի չեն բաղդատուելու գալիք փառքի հետ, որ յայտնուելու է մեզ» (Հռոմ. 8:18): Տիրոջ պատվերից նահանջելու համար պատճառներ մի՛ փնտրեք, այլ փնտրեք Աստծո գործը կատարելու հնարավորություններ:

Առյուծը սովորաբար չի հարձակվում գոհի վրա, նա բարձր մոնչոցով խրտուեցնում է հոտը: Վախեցած կենդանիները ետ են շրջվում ու վազում իրական վտանգին ընդառաջ՝ այնտեղ, ուր դարանն է: Այդ դարանում նստած են էգ առյուծները: Նրանք հոտից ընտրում են ամենաթույլերին՝ ուշադիր հետևելով նրանց:

Սատանան մշտապես փնտրում է միջոցներ, որ դու նահանջես, ետ դառնաս և ընկնես նրա ծուղակը: «Բայց մենք ետ

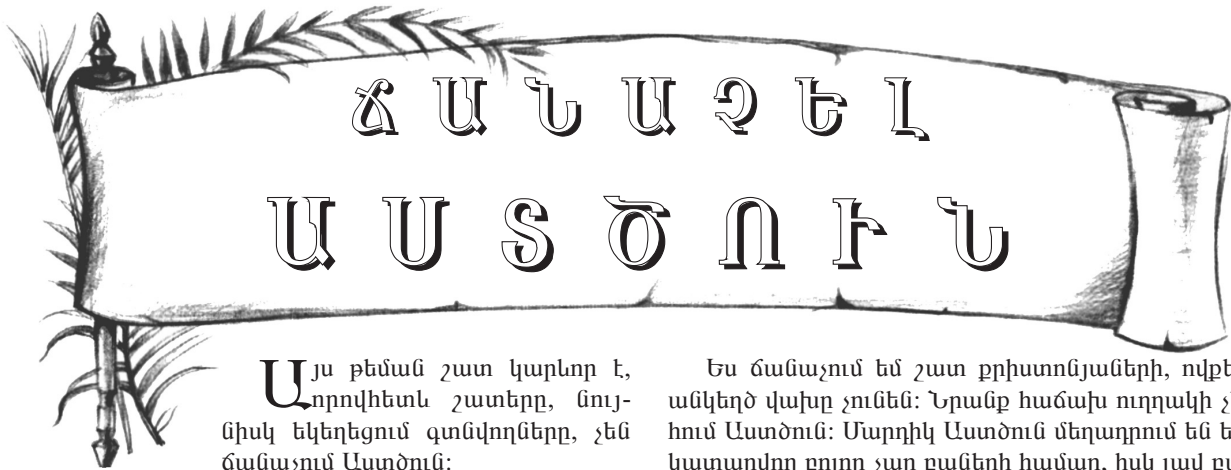

չենք քաշվիր, որ կորսվենք այլ կհավատանք, որ մեր հոգին փրկվի» (Եբր. 10:39):

Սիրելի՛ հավատացյալներ, եկեք նայենք Հիսուսին և երբեք ետ չդառնանք:

Աստված կօգնի քեզ և ուժ կտա՝ կատարելու Իր տված պատվերները:

Թո՛ղ Աստված օրինի մեզ, որ երբեք չնահանջենք:

Այս թեման շատ կարևոր է, որովհետև շատերը, նույնիսկ եկեղեցում գտնվողները, չեն ճանաչում Աստծուն:

Աստծո հետ անհատական կապ ունենալը և Նրան ճանաչելը չափազանց կարևոր է: Ճշմարիտ աստվապաշտությունը Աստծո մասին գիտելիք ունենալը չէ, այլ՝ Աստծուն ճանաչելը: Աստված ուզում է, որ մենք ճանաչենք Իրեն և Իր հետ անձնական հաղորդակցություն ունենանք:

Աստծուն փնտրելու ընթացքում ես առաջին անգամ հանդիպեցի Տիրոջը և դրանից հետո վկայեցի Աստծո սիրո մասին. իմ վկայությունն ունեցավ մեծ արդյունք: Մենք պետք է մեր անձնական կյանքում ունենանք փոխհարաբերություն Աստծո հետ, և ոչ թե այդ հարաբերությունների մասին իմանանք մեկ ուրիշի պատմելով:

Մեր ժամանակներում շատ քիչ են սովորեցնում, թե ինչպես է պետք ճանաչել Աստծուն: Մարդիկ մտածում են, որ Աստծո հետ հաղորդակցությունը ժամանակ առ ժամանակ Նրա ներկայության մեջ լինելն է: Դա լավ է, բայց Աստված այլ բան է ուզում: Գոյություն ունի մեծ տարբերություն, երբ դուք ժամանակ առ ժամանակ հանդիպում եք ինչ-որ մեկի հետ և երբ դուք ապրում եք այդ մարդու հետ այն պայմանով, որ իրոք ուզում եք ճանաչել նրան: Սա ինձ հիշեցնում է իմ փոխհարաբերությունները կնոջս հետ: Քսանմեկ տարի համատեղ ապրելով՝ ես կարողացել եմ ճանաչել նրան ավելի, քան ուրիշ որևէ մեկին: Բայց Տերն ինձ ավելի լավ գիտի: Չկա վայրկյան, երբ Նա ինչ-որ բան չիմանա: Նա տեսնում է քեզ անկախ նրանից՝ ուզում ես դու դա, թե ոչ: Հոգու դուռը ուրիշ մարդկանց առջև կարելի է փակել, բայց չի կարելի քաքնվել Աստծո երեսից: Երբ անկեղծանանք Աստծո առջև, Նա Իրեն կհայտնի մեզ:

Շատ կարևոր է իմանալ, որ ոչ թե առանձին ընտրյալներ կարող են Աստծո հետ հաղորդակցության ունենալ, այլ ամեն ոք, ով ծարավ է և ձգտում է Նրան: Շատ տարիներ առաջ եկեղեցու պատմության մեջ այն միտքը, թե միայն ընտրյալները կարող են ունենալ Աստծո հետ հաղորդակցություն, հասավ ծայրահեղության: Հետագայում հոգևոր արթնություն սկսվեց, և մենք հասկացանք, որ Աստված, իրոք, սիրում է մեզ և ուզում է հաղորդակցվել մեզ հետ: Աստված սկսեց գործել եկեղեցում: Մենք տեսնում էինք, թե ինչպես էին մարդիկ լցվում Սուրբ Հոգով և վայելում Տիրոջ ներկայությունը: Գալով հավաքության՝ մենք ուրախանում էինք, երբ զգում էինք Աստծո Հոգու շարժը: Դուք կարող եք Հոգու այդ շարժը զգալ շատ անգամներ, բայց միևնույն ժամանակ անձամբ չճանաչել Աստծուն: Բայց Աստված ասում է, որ Ինքն ուզում է հաղորդակցվել Իրեն ծարավ եղողների, այլ ոչ թե նրանց հետ, ովքեր միայն օրհնություն և պարզներ են փնտրում:

Աղանձ ամեն օր հաղորդակցվում էր Աստծո հետ, բայց նա չլսեց Աստծուն և կորցրեց այդ հաղորդակցությունը: Հիսուս Քրիստոսը եկավ, գոհվեց Գողգոթայում ու բացեց դեպի Հորը տանող ճանապարհը:

Ես ճանաչում եմ շատ քրիստոնյաների, ովքեր Աստծո անկեղծ վախը չունեն: Նրանք հաճախ ուղղակի չեն վստահում Աստծուն: Մարդիկ Աստծուն մեղադրում են երկրի վրա կատարվող բոլոր չար բաների համար, իսկ լավ բաները վերագրում են իրենց:

Մեր անհավատության պատճառով մենք Աստծո իշխանությունը իջեցնում ենք ցածր մակարդակի, կարծես Նա տիրապետում է շատ փոքր ուժի, և միաժամանակ բարձրացնում ենք մեզ: Ամբողջ հումանիտար կրոնը հռչակում է, որ մենք կարող ենք կառավարել մեր ճակատագիրը, կարծես թե մենք կատարյալ ենք և բավականաչափ զարգացած՝ կյանքում ճիշտ ընտրություն կատարելու համար. իրականում այս ամենը սատանայի խաբկանք է: Երբ մարդը սկսում է հեռանալ Քրիստոսից, նրա արած գործը, ինչ էլ որ լինի, իրականում ոչինչ չարժե: Հնարավոր է, որ այն ունի ժամանակավոր արժեք, բայց՝ ոչ հավիտենական:

Մովսեսը, ով մարմնի ժամանակավոր հաճույքները վաշելելու փոխարեն գերադասեց լինել խրախուսիչներից մեկը, կարող էր մնալ փարավոնի ընտանիքում և ապահովել իր ճոխ երկրային կյանքը: Սակայն նա տեսավ ավելին, քան այդ ժամանակավոր կյանքն էր, և նախընտրեց մնալ Աստծո ժողովրդի հետ: Մովսեսը եկեղեցու պատմության մեջ համարվում է Աստծո մեծ մարդկանցից մեկը: Բայց նախքան ընտրություն կատարելը նա պետք է տեսներ ավելի հեռուն, քան կարող է տեսնել մարդկային աչքը: Նա գիտակցեց, որ պետք է կորցնի այն, ինչը չի կարելի պահպանել՝ պահպանելու համար այն, ինչը չի կարելի կորցնել: **Նա նախընտրեց հավիտենականը ժամանակավորի փոխարեն:**

Այսօր «բարգավաճման» թեման քարոզվում է շատ եկեղեցիներում: Ասվում է՝ եթե ինչ-որ բան հաջողություն է բերում, ուրեմն բարի է: Բայց աշխարհում ամենաբարգավաճող մարդկանցից շատերը ամենամեծ անաստվածներն են: Օրինակ՝ պոռնոգրաֆիկ հրատարակությունների տերերը շատ կյանքերի կործանման գնով ամեն օր ստանան ինչ-ի՞նչ խոնավոր դոլարներ, և ունեն «հաջողություն»: «Հաջողություն» ունեն այն մարդիկ, ովքեր խաբում են, գողանում, երեսպաշտ են ու կեղծավոր, ովքեր պատրաստ են ամեն ինչի, միայն թե դրանով փող աշխատեն: Ուշադրություն դարձնենք Երեմիայի գրքին. **«Տերն այսպես կրթե. Իմաստունը իր իմաստությունովը չպարծի ու գորավորը իր գորությունովը չպարծի, հարուստը իր հարստությունովը չպարծի, հապառան, որ կպարծի, բող աստվ պարծի, որ կհասկանա ու Ջիս կճանչնա և գիտե, թե Ես եմ Տերը, որ երկրի վրա ողորմություն, իրավունք ու արդարություն կրեն, քանզի Ես անոնց կհաճիմ, կրթե Տերը» (Երեմիա 9:23-24):**

Ահա երեք բան, որոնցով, ինչպես Տերն է ասում, չպետք է պարծենանք՝ իմաստություն, ուժ և հարստություն: Այս աշխարհում ապրողների մեծամասնության ձգտումն ուղղված է սրանցից մեկին կամ միանգամից երեքին էլ:

Մենք տեսնում ենք մարդկանց, որոնց պատել է գիտելիքների հանդեպ ձգտումը: Նրանք ծարավ են գիտության և հպարտանում են իրենց ձեռք բերած «իմաստությամբ»:

Կան ոմանք, ովքեր ուժեղ են դարձել, երկրի վրա կառուցել են իրենց թագավորությունը: Նրանցից շատերը գործել են անօրինականորեն, բայց ձեռք բերված ուժի և իշխանության շնորհիվ համարվում են պատկառելի:

Շատերը ջանում են կուտակել մեծ հարստություն, որպեսզի դառնան անկախ և ունենան իշխանություն, քանի որ անկախությունը և իշխանությունը տալիս են ցանկությունները և մարմնի կամքը իրականացնելու հնարավորություն: Իմ ամբողջ կյանքի ընթացքում ես շատ քիչ քարոզներ եմ լսել, որոնցում ասվում է, թե ինչ հիմնալի է Աստծուն ճանաչելը և հասկանալը: Աստված չի ցանկանում անհայտ մնալ, Նա լույս է, իսկ լույսը հնարավոր չէ ծածկել: Հիսուսի կատարած գործերը գաղտնի չեն արվել: Նա հստակ էր ասում Իր կատարածի մասին:

Աստված ցանկանում է, որ մենք ճանաչենք ու հասկանանք Իրեն, որովհետև Նա մեր Հայրն է: Իմ երկնային Հայրը ինձ ճանաչում է շատ մոտիկից և ուզում է, որ ես էլ Իրեն այդպես ճանաչեմ: Աստված ցանկանում է փորձել մեր սիրտը, որպեսզի տեսնի, թե ինչքանով ենք վստահում Իրեն, Նա ցանկանում է, որ մենք ենթարկվեք Իրեն, անկախ այն բանից՝ հասկանում ենք մենք կատարվածը, թե ոչ: Երբ Նա տեսնի մեր հնազանդությունը, կսկսի մեզ հասկացնել: Նա ծառայի կարգավիճակից կտանի մեզ բարեկամի կարգավիճակի: Հիսուսին հետևողները գալթակոլվել էին Նրա խոսքերից, որ ասում էր՝ եթե իմ մարմինս չուտեք ու արյունս չխմեք, ձեր անձերի մեջ կյանք չեք ունենա: Շատերը հեռացել էին, և մնացել էին տասներկու աշակերտները: Այն ատեն Հիսուս տասներկուքին ըստ. «Միթե դուք ա՛լ կ'ուզեք երթալ: Միմոն Պետրոս պատասխան տվավ անոր. Տէ՛ր, որո՞ւ պիտի երթանք, դուն յա՛իտենական կեանքի խօսքեր ունիս» (Հովհ.6:68-69): Անցան տարիներ, հետո Հիսուսն աշակերտներին անվանեց բարեկամներ, ոչ թե ծառաներ, որովհետև նրանք կատարում էին այն ամենը, ինչ Նա պատվիրում էր իրենց: Ծառան չգիտի և չի հասկանում, թե ինչ է անում Տերը, բայց Տերը իր գործողությունները բացատրում է իր բարեկամներին:

Դուք չեք կարող դիմել Աստծուն՝ խնդրելով տալ ձեզ հասկացողություն և մույնժամ ստանալ ամեն տեսակի հայտնություններ: Այդպես չի լինում, դուք պետք է ժամանակ անցկացնեք Աստծո հետ՝ Նրա առջև գալով: Աստված ասաց, որ եթե սիրենք Իրեն ու պահենք Իր պատվիրանները, Հայրը և Որդին կգան ու կբնակվեն մեր մեջ (Հովհ.4:23): Երբ Աստված ապրի մեր սրտում, մենք կսկսեք ճանաչել Նրան, ու երբ Նա սկսի գործել մեր միջոցով, մենք կսկսենք Նրան ավելի լավ հասկանալ: Երբ սկսենք Աստծո հետ հնազանդությամբ քայլել, կգա ժամանակ, երբ Տերը կբացատրի մեզ Իր գործերը: Նա կբարձրացնի մեզ բարեկամի աստիճանի և կբացատրի մեզ այն պատճառները, որոնք մղում են Իրեն այս կերպ վարվելու:

Որքան հաճելի է քայլել Աստծո հետ և տեսնել Նրա գործերը, հատկապես, երբ հասկանում ես, թե ինչու է Նա այդ անում: Լինում են պահեր, երբ Աստված քրիստոնյայից պահանջում է այնպիսի բան, որը նա չի հասկանում և իրեն վիրավորված է զգում: Բայց եթե մենք ճանաչում ենք Նրան և քայլում ենք Նրա հետ, Նա բացատրում է մեզ Իր գործողությունները: Լինում են պահեր, երբ մենք Տիրոջ գործողությունների մեջ չենք տեսնում ոչ մի տրամաբանություն, բայց երբ ճանաչենք Նրան, Նրա յուրաքանչյուր գործում կտեսնենք կատարյալ իմաստ:

Կան հիմնական պահեր, որոնց մասին պետք է իմանա Աստծո Արքայությունը մտնել ցանկացող յուրաքանչյուր քրիստոնյա: Նա պետք է հասկանա, թե ով է ինքը իրականում, ինչ է Աստված սպասում իրենից, և թե ինքը ինչպիսի

փոխհարաբերություններ պետք է ունենա Աստծո հետ: Ահա, թե ինչպես է աղոթում Հիսուսը մեզ համար Հովհաննոս ավետարանում (Հովհ.17:1-3): Երբ Տերը առաջին անգամ բացեց ինձ այդ, ես մի քանի անգամ կարդացի այդ տեղը: Ես կարծում էի՝ հավիտենական կյանքն այն է, որ երբեք չեմ մեռնի: Բայց, ուսումնասիրելով խոսքը, ես հասկացա, որ ծնվածս օրից ունեմ հոգի, որը չի մեռնում, անկախ նրանից՝ փրկված եմ ես, թե ոչ: Ամեն ոք ծնվում է անմահ հոգով: Հարցը միայն այն է, թե որտեղ կանցկացնի նա հավիտենությունը՝ Աստծո ներկայության մեջ, թե՞ կրակի լճում՝ տանջվելով գիշեր ու ցերեկ: Հիմա մարդու համար Աստծո հետ լինելու հնարավորություն կա, բայց ի՞նչ է սա նշանակում: Ես գիտեմ միակ տեղն Աստվածաշնչում, որտեղ տալիս է հավիտենական կյանքի պարզ սահմանումը, և այն ասում է հետևյալը. **հավիտենական կյանքը Աստծո և Աստծո կողմից ուղարկված Հիսուս Բրիստոսի ճանաչողության մեջ է:** Ահա հավիտենական կյանքի իմաստը՝ մենք կարող ենք ճանաչել Աստծուն և ոչ թե լոկ գիտություն ունենալ Նրա մասին: Ի՞նչ է սա նշանակում: Եթե ինձ ԱՄՆ-ի նախագահի հետ ծանոթանալու հնարավորություն ընձեռվի, ապա դա ինձ համար մեծ պատիվ կլինի: Ամենահուզիչը կլինի այն, որ իմ դիմաց կանգնած կլինի նախագահը և ես կկարողանամ խոսել նրա հետ, գտնվել Սպիտակ տանը:

Կան ընտանիքներ, որտեղ երեխաները գնահատում են ծնողներին այնքանով, որքանով որ նրանցից սպասելիքներ ունեն: Բայց ճշմարիտ գնահատականը սիրո հաղորդակցության մեջ է:

Մենք ծնված ենք, որ լինենք Աստծո ընտանիքը: Դուք կարո՞ղ եք պատկերացնել, թե ինչ հիասքանչ է Ամենակարող Աստծո զավակը լինելը: Ես չեմ խոսում հանրապետության նախագահի մասին, ում պետք է ընտրել չորս տարին մեկ: Աստված ենթակա չէ վերընտրության, Նա տիեզերքի Արարիչն է, Նրան է պատկանում երկիրը և նրանում գտնվող ամեն բան: Մենք Նրա զավակներն ենք, և Նա մեզ տվել է հավիտենական կյանքի պարզ՝ Իրեն ճանաչելու հնարավորություն:

Ինձ զարմացնում է այն, որ քրիստոնյաներից շատերն այդպես էլ երբեք չօգտվեցին իրենց տրված հրավերից: Եթե նախագահը ձեզ մեկ ամիս Սպիտակ տանը անցկացնելու հրավեր ուղարկեր, և դուք մերժեիք այն ֆուտբոլի խաղի կամ հեռուստահաղորդման պատճառով, ապա նա կհամարեր դա վիրավորանք: Աստված մեզ տալիս է Իրեն ճանաչելու հնարավորություն, բայց մենք չափից դուրս զբաղված ենք երկրորդական բաներով և չունենք ժամանակ:

Երբեմն մեզ համար դժվար է հավատալ, որ Աստված շփում կունենա մեզ հետ: Աստծո ամենամեծ մարդկանցից էր Ենովքը: Աստվածաշնչում ասվում է, որ Ենովքը 300 տարի քայլեց Աստծո հետ: Հետո Տերը վերցրեց նրան և Ենովքն այլևս չէր գտնվում երկրի վրա (Ծննդոց 5:21-24): Նա ապրում էր այն ժամանակաշրջանում, երբ մարդկանցից շատերն ապրում էին 800-900 տարի: Նա 365 տարեկան էր, երբ Աստված վերցրեց նրան Իր մոտ: Ինչպե՞ս էր Ենովքին հաջողվում քայլել Աստծո հետ 300 տարի, երբ մեզ համար դժվար է Աստծո առաջ 3 օր կամ 3 շաբաթ քայլելը:

Աստված մեզ հրավիրում է մշտապես Իր հետ քայլելու: Մենք ունենք շատ քիչ ժամանակ՝ որոշելու համար, թե որտեղ պետք է անցկացնենք հավիտենությունը: Հավիտենության դուռը լայնորեն բացված է: Որդին պատրաստել է այն ճանապարհը, որով մենք կարող ենք հասնել Աստծո Գահի մոտ՝ ստանալու Նրա օրհնությունն ու բարեհաճությունը:

Ձ. Հեջքոք

*Եվ Տերը
ըսավ Մովսե-
սին. «Մի՞թե
դու կար ե Տիրոջ
չեռքը...»
Թվոց 11:23*

Առաքյալները միջոցներ չունեին, և Աստծո թագավորությունը քարոզելու էին գնում առանց պարկի ու առանց դրամի, ինչպես պատվիրեց նրանց Տերը. «Ճանապարհի համար ոչինչ մի՛ վերցրեք. ո՛չ գաւազան եւ ո՛չ պարկ, ո՛չ հաց եւ ո՛չ արծաթ դրամ. ոչ էլ կրկին հանդերձ»: Նրանք հավատում էին, որ Նա, ով իրենց կանչել է ծառայության, կհոգա նաև իրենց ապրուստի մասին: Նրանք վտանգում էին իրենց կյանքը, բայց Քրիստոսի համար շատ հոգիներ էին շահում, և այդ ժամանակ երկրի վրա գրեթե չկար մարդկանց հայտնի մի վայր, որտեղ չքարոզվեր Հիսուս Քրիստոսի անունը: Իսկ մենք, լինելով մեր հիանալի նախնիների զավակները, վախենում ենք *վարսահել* Աստծուն:

Շատ քրիստոնյաների «խելացի» ծրագրերը, կասկածը, զգուշությունը, հաշվարկը հաստատում են այն համոզմունքը, որ եկեղեցին այսօր կարծում է, թե Տիրոջ ձեռքը տկարացել է: Օ, Միոն, բավական է հաշվես քո զորքը, քանի որ քո ուժը քո անուժությունն է, բավական է հաշվես քո հարստությունը, քանզի հաճախ քո հարստությունը ամփոփվում էր քո աղքատության մեջ և քո աղքատությունը՝ քո հարստության: Մի՛ մտածիր քո ավետաբերների կրթության կամ ճարտարախոսության մասին, չէ՞ որ հաճախ դրանք խանգարում են Հավիտենական Աստծուն: Ընդհակառակը, գործի՛ր՝ սրտի պարզությամբ հավատալով Նրա Ավետարանին և կտեսնես, թե պահու՞մ է արդյոք Նա Իր Խոսքը:

**«Տերը օրեօր փրկվածներ կալեւոյացներ եկեղեցիին»
Գործք առաքելոց 2:47**

Այն ժամանակ հավատացյալները չէին ջանում մեծանակ մտնել երկինք, այլ Տիրոջ Ծնոթիքի, աշակերտների նվիրվածության ու սիրո շնորհիվ փրկվածների թիվն օրեօր ավելանում էր, ինչպես գրված է. «Եվ Տերը օրեօր փրկուածներին նրանց թուի վրայ աւելացնում էր» (Գործք առաքելոց 2:47): Այդ փրկված հոգիներն անմիջապես միանում էին Երուսաղեմում գտնվող Աստծո Եկեղեցուն: Կարող եմ վստահորեն ասել, որ նրանք նույնիսկ այդ ժամանակ կարող էին սխալներ գտնել եկեղեցու մեջ, եթե ցանկանային քննադատել եկեղեցին: Բայց այդ նորահավատները զգում էին, որ Երուսաղեմում գտնվող հավատացյալների ժողովը հանդիսանում է Աստծո Եկեղեցի, և այդ պատճառով էլ նրանք միանում էին եկեղեցուն:

Եթե դու սպասում ես կատարյալ համայնքի, ապա ստիպված կլինես սպասել այնքան ժամանակ, մինչև գնաս երկինք: Բայց նույնիսկ եթե երկրի վրա գտնես կատարյալ համայնք, ապա այն, ամենայն հավանականությամբ, չի ընդունի քեզ իր շարքերում, քանի որ դու ինքդ կատարյալ չես: Գտի՛ր այնպիսի հավատացյալների, ովքեր ամենից շատ են համապատասխանում Ավետարա-

նին, պահում են Ավետարանի ճշմարտությունը իրենց կյանքում ու վարդապետության մեջ և ամենաշատն են նման Նոր Կտակարանի եկեղեցուն: Միացի՛ր նրանց և օրհնություն կստանաս: Եթե դու սիրում ես Ուսուցչին, սիրիր նաև ծառայողներին, եթե դու սիրում ես Ձորքերի Տիրոջը, ապա ընդգրկվիր Նրա այն զորաբանակի մեջ, որը, քո կարծիքով, առավել շատ է Ուսուցչի խոսքերին հարում, հետևում ու պահում դրանք: Վերը հիշված խոսքում ասվում է, որ Տերը եկեղեցում փրկվածներ էր ավելացնում: Ցավոք, այսօր Եկեղեցում ավելի շատ ավելանում են որոշակի անձանց անունները, և ոչ թե իրենք: Նրանք ավելացնում են եկեղեցու թվաքանակը, բայց չեն հզորացնում եկեղեցու ուժը:

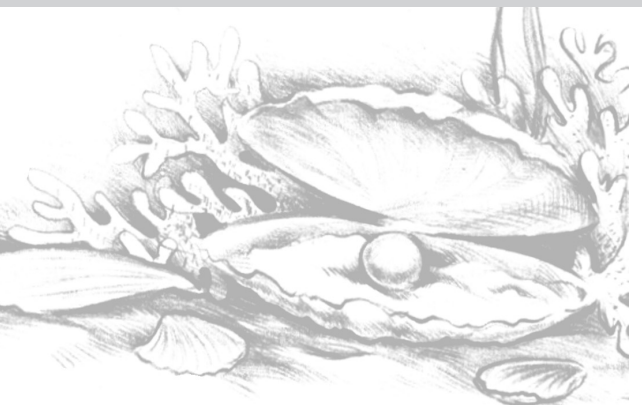
Եկեղեցին նման է ծառի: Եթե դուք ցանկանաք ծառին մի ճյուղ պատվաստել, ապա չեք կարող վերցնել մեռած ճյուղը և կապել այն ծառին: Ոչ, պետք է ամրացնել կենդանի ճյուղը կենդանի բնին՝ կենդանի ժապավենով: Իսկական եկեղեցին կենդանի օրգանիզմ է, և միայն այնպիսի կանաչ ու տղամարդիկ են պիտանի պատվաստման, ում կենդանացրել է Աստծո Հոգին:

Մեծագույն Ջոն Վիսկելը քարոզեց տոհմական ամբողջում հավաքված մի խումբ արիստոկրատների: Ավելի ուշ ընկերները նրան հարցրին.

- Ո՞ր խոսքի մասին էիք քարոզում, հավանաբար՝ «Իժերի ծնունդներ» խոսքի:

- Ոչ,- պատասխանեց մեծ բարեփոխիչը,- իմ քարոզածը այս էր՝ «Ահա Աստծո Գառը, որը վերցրեց Իր վրա աշխարհի մեղքը»:

Վիսկելը գիտեր, որ արիստոկրատները մյուս մարդկանց նման նույնպես մեղավոր են և այդ պատճառով ավելի շատ կարիք ունեն բժշկության, քան անողորմ քննադատության:

ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ՀԱՆՑԱԳՈՐԾ ԱՇԽԱՐՀԻ «ԴԻՐԵԿՏՈՐԸ» ԴԱՐՁԱՎ ՀՈԳԵՎՈՐ ԾԱՌԱՅՈՂ (ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ)

Ընտանիքում մենք ութ երեխա էինք: Ես ամենափոքրն էի: Ապրում էինք Ժիտոմիրի շրջանում: Ես երագում էի ճոխ կյանքի մասին՝ ծխել, լավ հագնվել... Աշխատելը համարում էի անհմաստ՝ առավոտյան վաղ արթնանալ, գնալ աշխատանքի և ստանալ աշխատավարձ, որը, որպես կանոն, երբեք չի բավականացնում...

Սատանան իմ քայլերն ուղղեց հանցագործ ճանապարհի վրա... Առաջին խանութը թալանեցի՝ կոտրելով պատուհանը: Ոստիկանությունն ինձ չբռնեց: Ես առիթից օգտվեցի ու թալանեցի տասնյակ այդպիսի խանութներ: Վերջապես մի օր ինձ բռնեցին ու բանտարկեցին: Հանցագործ կյանքից ետ կանգնելու փոխարեն ես բանտում վերապատրաստվեցի ավելի փորձված գողերի կողմից: Երբ ինձ ազատ արձակեցին (այդ ժամանակ տասնինը տարեկան էի), արդեն իմ գործի լավ վարպետ էի:

1977թ. գիշերը ես փոստատան չիրկիզվող պահարանից գողացա հազար տասներկու ռուբլի: Ինձ բռնեցին և ինը տարով դատապարտեցին ազատազրկման: Հինգուկես տարի ես նստեցի բանտախցում՝ որպես վտանգավոր սոցիալական հանցագործ: Ես մասնագիտությամբ արդեն գողական գեներալ էի: Իմ մականունը «դիրեկտոր» էր: Ինձ ճանաչում էր ոչ միայն Ուկրաինայի, այլև Ռուսաստանի և Բելառուսիայի հանցագործ աշխարհը: Դա զախստանում էլ ճանաչեցին, երբ աքսորվեցի այնտեղ:

Վերադառնալով Ուկրաինա՝ նորից սկսեցի իմ «սև գործը»: Ինձ նորից ձեռքակալեցին ու դատապարտեցին յոթ տարվա ազատազրկման: Ճամբարներն ինձ համար արդեն հետաքրքիր էին դարձել: Հոգնելով ամեն ինչից՝ հանգիստ կյանքի էի ձգտում: Մի անգամ այսպիսի խոսակցություն լսեցի.

- Սուրբերն են եկել, գնանք՝ լսենք:

- Ի՞նչ սուրբեր, - հարցրեցի ես:

- Ամիսը մեկ անգամ հավատացյալները գալիս են, Աստծուց են պատմում:

- Հա՛, դրանք այն թերգարգացածներն են, - կատակեցի ես ու մտածեցի, որ եթե նրանց թողել են մեզ մոտ գալ, ուրեմն դա պատահական չէ: Այնտեղ ես առաջին անգամ լսեցի Իվան Շուբին և Անատոլի Յանցենին: Սկսեցի ավելի շատ մտածել կյանքի մասին, առավել ևս՝ իմ կյանքի մասին և ափսոսացի անհմաստ ապրած տարիների համար: Ես ուզում էի հանգիստ կյանք ապրել: Այդ քարոզների միջոցով ես տեսա Հիսուսի ցույց տված ճանապարհը՝ դեպի ճշմարիտ ազատություն:

Սկզբում ընկերներս որոշեցին կատակել հավատացյալների հետ և աղոթել օտար լեզուներով: Սովորեցինք գերմաներեն մի քանի բառեր, որպեսզի ասենք, թե մենք էլ ենք Սուրբ Հոգով մկրտված: Բայց չստացվեց: Նրանց աղոթքի ժամանակ մի ինչ-որ անտեսանելի ուժ չէր թող-

նում, որ նույնիսկ բերաններս բացեինք: Նայում էինք իրար ու մտածում. «Սա ի՞նչ ուժ է»:

Պատասխանն սկսեցինք փնտրել Աստվածաշնչում: Աստված ինձ տարավ զոջման, Նա կապվ իմ սրտին, ու ես բարձրաձայն աղոթեցի բոլորի ներկայությամբ: Երեկոյան շտապեցի հավաքույթի: Ներս մտա դարձի եկած պահակների հետ միասին՝ հավասար, եղբայրների մեջ: Անսովոր էր: Հավաքույթին շատ տարբեր մարդիկ էին մասնակցում՝ գաղութի պետի օրապահը, օպեր մասի օրապահը... Գալիս ես հավաքույթի ու նրանք սկսում են քեզ հետ հավասարի պես շփվել... Մինչ այդ ես

նրանց իրենց տեղն էի ցույց տալիս: Հանցագործ հեղինակություններն էլ իրենց հերթին ինձ ասում էին. «Դու այնտեղ սրբի մեջն ես, ձևացրու այնպես, որ դա մեզ չկաշի, թե չէ դու դրանց հետ շփվում ես, հետո գալիս ես մեզ մոտ»:

Հանցագործ հեղինակություններն էլ իրենց հերթին ինձ ասում էին. «Դու այնտեղ սրբի մեջն ես, ձևացրու այնպես, որ դա մեզ չկաշի, թե չէ դու դրանց հետ շփվում ես, հետո գալիս ես մեզ մոտ»:

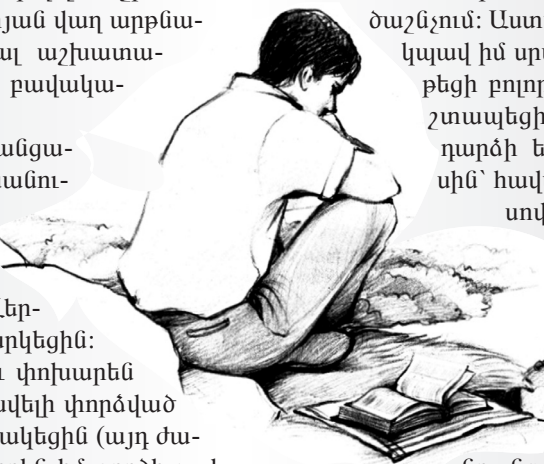
Աստված ինձ համար փորձություն ուղարկեց: Պոլտավա բերեցին այնպիսի մարդկանց, որոնց ճնշում էին, որպեսզի իմ մասին տեղեկություններ հաղորդեին իրենց: Ինձ Պոլտավայում դատեցին: Այդ ժամանակ իմ ազատազրկման հինգ տարվա ժամկետից անցել էր երկուսը: Այդտեղ ժամկետին ավելացրեցին ևս տասը տարի:

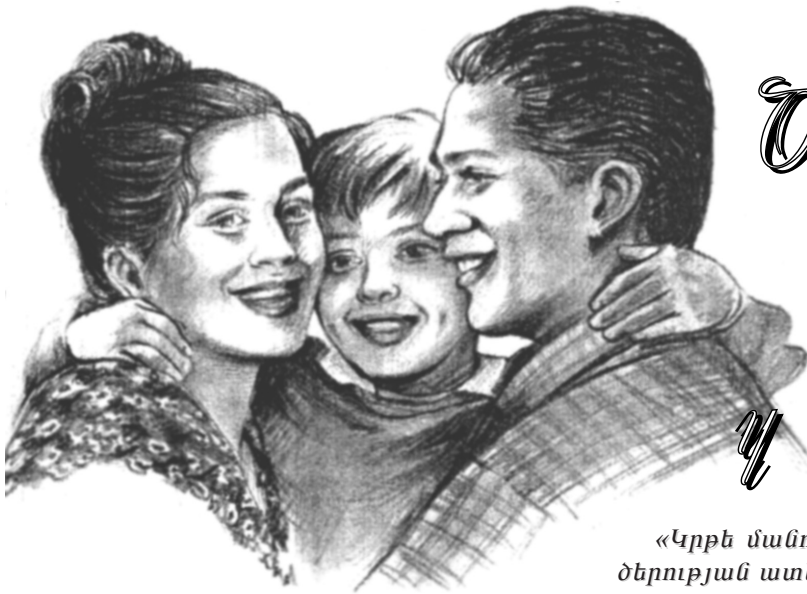
«Աստված իմ,- աղոթեցի ես,- ևս տասը տարի չեմ դիմանա: Դու գիտես, որ ես գտել եմ ճշմարիտ ուղին և ուզում եմ ծառայել Զեզ: Երկնային Հայր, օգնի՛ր ինձ, Քո Որդու անունից եմ խնդրում»:

Բողոքարկեցի և մեկ ամիս անց պատասխան ստացա, որ բողոքարկման օրվանից սկսած պետք է բանտում նստեմ ոչ թե տասը, այլ հինգ տարի: Ես բոլորի ներկայությամբ գոհացա Աստծուց Նրա ողորմության համար: Ինձ վերադարձրեցին «իմ ճամբարը»՝ 27-րդ Կալինովյան ուղղիչ գաղութ: Ճամբարում ստեղծված եկեղեցին դարձել էր, այսպես ասած, փրկության տապան. ինչ-որ մեկը դարակից հացի կտոր կամ թեյ էր գողացել, նրա ետևից ընկած՝ ուզում էին սպանել, փախչում էր եկեղեցի: Կամ՝ ինչ-որ մեկը փող էր պարտվել ու չէր կարող վերադարձնել, նայում ես՝ դանակներով զինված տասը-տասնհինգ հոգի եկել են ետևից: Այս բոլոր հարցերը լուծում էր եկեղեցին:

1997թ. ազատվեցի բանտից և երկու ամիս անց ամուսնացա: Մինչ օրս ծառայում եմ Աստծուն և բանտի եկեղեցու ծառայողն եմ: Այդ բանտում կա Աստծուն ընդունած մոտ հարյուր անդամ:

Վիկտոր Կորոբկին

Օ ե ո ղ ե ե թ

ե Ղ

Վ ռ Վ ռ Կ ե ե թ

«Կրթն մանուկը իր ճամփան սկսած ատենը, որպեսզի իր ձերության ատենն ալ անկէ չխտորի» Առակաց 22:6:

Ստավորապես մեկ դար առաջ, գիշերային լուռ ու խավար մի ժամի, Սև անտառ կոչված վայրում տեղի էր ունենում մի զարմանալի աճուրդ: Մի խումբ զինված ավազակներ նստած էին խարույկի շուրջը: Աճուրդի էին հանված նախորդ երեկոյան կողոպտված կառքի ապրանքները: Ավազակները դրանք իրար էին վաճառում: Ահա, ապրանքների մեջ Նոր Կտակարան գտնվեց: Աճուրդի մուկետիկը նոր գտած գիրքը ցույց տվեց իր ընկերներին և Աստծո մասին անարգալից արտահայտություններ արեց: Խոսքը ծաղրելու համար նստած ավազակները աճուրդի մուկետիկին խնդրեցին այդ գրքից մի գլուխ կարդալ՝ իբր թե իրենց կրոնական և բարոյական շինության համար: Կանգնած ավազակը, Սուրբ Գիրքը բացելով, սկսեց ծաղրական ձայնով մի գլուխ կարդալ: Նրանց մեջ նստած էր մոտ հիսունհինգ տարեկան մի մարդ, ով ոճրագործության ու շվայտության մեջ միշտ առաջինն էր, սակայն այդ պահին նա, մտքերի մեջ խորասուզված, առանձնացել էր:

Մուկետիկի կարդացածը ճիշտ այն գլուխն էր, որն իր հայրը երեսուն տարի առաջ կարդացել էր իրենց առավոտյան ընտանեկան պաշտամունքի ժամանակ, այն օրը, երբ ինքը ոստիկանության ձեռքից ազատվելու համար պետք է հեռանար հայրական տնից՝ այլևս ետ չվերադառնալու պայմանով: Երբ այս բառերը հասան նրա ականջներին, նա հիշեց իր երջանիկ ընտանիքը, հիշեց իր պատկառելի, ծերունի հորը, ով Սուրբ Գրքից կարդում էր այդ գլուխը, որից հետո պետք է պատրաստվեին աղոթքի: Հիշեց արդարությանը Աստծո Խոսքը լսող իր գորովագույն մորը, քույրերին, եղբայրներին և իրեն՝ նրանց հետ մեկտեղ: Հիշեց, թե նրանք ինչպես էին Նոր տարվա նախաշեմին պատրաստվում աղոթքով խնդրել Աստծո օրհնությունը, պահպանությունը և առաջնորդությունը:

Հայրական տունը լքելուց հետո նա ոչ մի անգամ Սուրբ Գիրք չէր կարդացել և չէր աղոթել: Սակայն այդ պահին նա այնպիսի զգացողություն էր ապրում, կարծես իր հոգին արթնացել էր երեսնամյա խոր քնից, կարծես խիստ երկար ձմռան ձյուններն ու սառույցները սկսեցին հալչել Սուրբ Գրքի ծանոթ խոսքերի հնչյունների տակ: Մանկությունից սկսած՝ բարի հոր բոլոր խրատները և բարեպաշտ մոր սովորեցրած դասերն ու աղոթքները, կարծես թռչելով, վերադարձան իր հիշողության մեջ: Հանկարծ նա արթնացավ իր խոհերից՝ ուսի վրա զգալով ավազակներից մեկի ձեռքի հպումը: Ավազակն ասաց.

- Մեզնից ավելի շատ դու այս Գրքի կարիքն ունես, որովհետև երկնքի տակ բնակվող բոլոր մարդկանց մեջ ամենամեղավորը, անշուշտ, դու ես:

Այս կոպիտ կատակի ճշմարտությունը գիտակցելով և մինչև սրտի խորքը խոցվելով՝ նա ասաց.

- Այո, դա այդպես է: Գիրքն ինձ տվեք, ես կվճարեմ դրա ամբողջ գինը:

Առավոտյան բոլոր ավազակները գնացին մոտակա գյուղերը՝ վաճառելու կողոպտված ապրանքները: Իսկ Սուրբ Գիրքը գնած ավազակը փնտրեց ու գտավ ամայի մի տեղ և ամբողջ օրն ու գիշերը այնտեղ անցկացրեց՝ անթիվ մեղքերի համար ողբալով ու աղոթելով, որ Աստված ներում շնորհի իրեն: Գթած ու ողորմած Աստված երկնքից տեսավ այս մեծ մեղավորի ապաշխարությունն ու ողբը և անմիջապես երկնային խաղաղությամբ լցրեց նրա սիրտը:

Հաջորդ օրը նա տեղեկացավ, որ իր բոլոր ավազակ ընկերները ձերբակալվել են ու բանտ տարվել: Նա գնաց գյուղի եկեղեցու հովվի մոտ, պատմեց իր կյանքի պատմությունը, իր հետ պատահածն ու խնդրեց, որ իրեն կառավարության ձեռքը հանձնեն: Նրա ապաշխարության անկեղծությունը կյանքի փրկության պատճառ դարձավ, քանի որ նրա բոլոր ավազակ ընկերները մահվան դատապարտվեցին, իսկ նրան ներում շնորհվեց Մեծ դքսի կողմից: Դուքսը տեղյակ էր նրա կյանքի պատմությանն ու ապաշխարությանը:

Մի քանի տարվա բանտարկությունից հետո նախկին ավազակն ազատ արձակվեց իր օրինակելի վարքի համար: Քրիստոնյա ազնվականի մոտ աշխատանքի անցնելով՝ նա հավատարմաբար կատարեց իր գործն ու օրհնություն եղավ նաև իր տիրոջ համար: Նա ապրեց խաղաղությունով մինչև իր մահվան օրն ու մահացավ երկնային լույսով՝ փառավորելով Հիսուս Քրիստոսին, Ով աշխարհ էր եկել մեղավորներին փրկելու համար:

Ո՛վ հայրեր, ո՛վ մայրեր, մի՛ մոռացեք կրթել ձեր զավակներին: Ցանցե՛ք նրանց մեջ Աստծո Խոսքի, հավատաբով եղած աղոթքի և ճշմարիտ աստվածապաշտության սերմերը, քանի դեռ փոքր են: Ձա՛նք արեք նրանց Քրիստոսին բերելու: Այդ սերմերը կարող են ծլարձակել շատ տարիներ հետո, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ դուք արդեն այս երկրի վրա չեք լինի:

ԲԱՐԻ ԳԻՇԵՐ, ԹԵ՞ ՄՆԱՍ ԲԱՐՈՎ...

Նյութում ավտոմատից վերափոխված, ջախջախված ու մահամերձ մի մարդու տեղափոխեցին հիվանդանոց: Բժշկական քննությունից հետո նրան ասացին, որ երկու ժամվա կյանք ունի: Երբ այդ մարդը գիտակցեց այն երանելի և օրհնյալ վիճակը, որը քիչ հետո պիտի վայելի Տիրոջ մոտ, ցանկություն հայտնեց տեսնելու իր ընտանիքի անդամներին ու հրաժեշտ տալու նրանց: Ընտանիքի անդամներին հավաքելով իր անկողնու շուրջը՝ նա սկսեց խոսել: Նախ դիմեց կնոջն ու ասաց.

- Սիրելի՛ կինս, այս երկրավոր կյանքում դու իմ լավագույն օգնականը եղար: Զո մեծագույն ծառայությունը իմ հոգևոր կյանքը բարձրացնելն էր: Շատ անգամներ նկատել եմ՝ ինչպես է Աստծո շնորհքը փայլում քո դեմքի վրա: Այն օրհնյալ ու փառավոր արշալույսին նորից կհանդիպեմ քեզ, բարի գիշեր...

Ապա դիմեց աղջկան.

- Մերի, դու իմ անդրանիկ զավակն ես: Ես քո մեջ տեսնում եմ այն համեստ ու քաղցրաբարո աղջնակին, որը մեզ շնորհվեց մեր ընտանիքի շինության ու պահպանման համար: Օ՛, աղջիկս, ես այնքա՛ն ուրախ եմ քո բարեպաշտության համար: Ուստի, քեզ էլ եմ ասում՝ բարի գիշեր...

Հետո մահամերձը դարձավ իր մեծ որդուն և ասաց նրան.

- Որդյա՛կս, քո ծնունդը օրհնություն բերեց մեր ընտանիքին: Վի՛լի, դու օրհնակելի մարդ դարձար, սիրեցիր քո հոր եկեղեցին ու հորդ Աստծուն: Վստահ եմ, որ դու դեռ պիտի աճես քրիստոնեական առաքիությունների ու շնորհքների մեջ, հորդ սերը և օրհնությունները քեզ վրա են: Վի՛լի, բարի գիշեր...

Չարլզը հիվանդի երկրորդ որդին էր: Նա իր անվայել և ամբարտավան ընթացքով խիստ վշտացրել էր իր ծնողներին: Երբ հերթը հասավ նրան, հայրը շրջվեց դեպի փոքր աղջիկն ու ասաց նրան.

- Գրե՛յս, աղջիկս, դու մեր սրտերը լցրեցիր օրհնության ու փառաբանության երգերով: Երբ եկեղեցում կյանքդ Քրիստոսին նվիրեցիր, հորդ ուրախության բաժակը լցիր: Հիմա քեզ էլ եմ ասում՝ բարի գիշեր, աղջիկս:

Մահամերձը շրջվեց դեպի Չարլզը, ում հերթից դուրս էր բողել, կանչեց նրան ու ասաց.

- Չարլզ, դու շատ խոստումնալից երիտասարդ էիր: Մենք՝ մայրդ ու ես, հավատում էինք, որ դու ազնվության ու բարության մեջ գովելի կլինես: Քեզ համար լավագույնը

արեցինք, ինչպես մյուս զավակների համար էլ, սակայն դու մեզ հուսախաբ արեցիր ու քայլեցիր լայն ճանապարհով, որը կորստյան է տանում: Դու չպատկառեցիր մեր խրատներից, չհարգեցիր Աստծո Խոսքի զգուշացնող պատգամները և չխոնարհվեցիր Փրկչի ձայնի առջև: Չարլզ, դու գիտես, որ քեզ միշտ սիրել եմ ու դեռ սիրում եմ: Ահա քեզ նույնպես ասում եմ՝ մնաս բարով, Չարլզ...

Չարլզը, հուզվելով հոր ազդեցիկ ու տխուր խոսքերից, փոճկաց ու ողբալով ասաց.

- Օ՛, հա՛յր իմ, ինչո՞ւ մյուս զավակներիդ ասացիր բարի գիշեր, իսկ ինձ՝ մնաս բարով...

Հայրն ասաց.

- Դրա պատճառը շատ պարզ է: Գիտեմ, որ նրանց նո-

րից կտեսնեմ փառավոր արշալույսին, սակայն քեզ չեմ տեսնի նրանց հետ: Այս պատճառով քեզ ասում եմ՝ մնաս բարով, Չարլզ...

Չարլզը ծնկի եկավ մահամերձ հոր անկողնու մոտ ու, արտասվելով, խոստովանեց իր մեղքերը: Նա զոջաց ու ապաշխարեց այդտեղ, որպեսզի կարողանա նորից միանալ հորը այն օրհնյալ ու փառավոր արշալույսին: Հայրը, տեսնելով որդու անկեղծությունը, ասաց.

- Ուրեմն Աստված քեզ կլսի ու կփրկի: Ուրեմն, Չարլզ, քեզ էլ եմ ասում՝ բարի գիշեր...

Երբ մահամերձ հոր ցավերը սաստկացան ու մահը մոտ էր, նա նորից բացեց աչքերն ու մեկ անգամ ևս ասաց.

- Չարլզ, տղա՛ս, բարի գիշեր,- ու հոգին ավանդեց:

Այժմ Չարլզը Հիսուս Քրիստոսի Ավետարանի սպասավոր է:

Նա գործում է ու սպասում Տիրոջ գալստյանն ու այն օրհնյալ արշալույսին, երբ նորից կմիանա սիրելի հորն ու նորից կլսի նրա խոսքերը.

- Գիշերն անցավ, ցերեկը եկավ, օ՛, ի՛նչ երջանիկ ժամ է: Բարի լո՛յս, Չարլզ, բարի լո՛յս...

Ո՛վ ծնողներ, տղաներ և աղջիկներ, կապվե՛ք միմյանց հետ Սուրբ Հոգու և անարատ սիրո կապով: Այս կյանքը փոքրիկ անկողին կպատրաստի մեզ համար, որ Աստծո քաղաքի մեջ վերստին արթնանանք:

Երբ գործերդ ավարտես և ստիպված այդ անկողնում մահվան քուն մտնես, ի՞նչ պիտի ասես քո սիրելիներին՝ գարի գիշեր՞ը, թե՞ մնաս բարով...

ԻՆՉՊԻՍԻՐ՝ ՎԵՐԱԲԵՐՄՈՒՆՔ ՈՒՆԵՍ ՇՐՋԱՊԱՏՈՂՆԵՐԻՎ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

✚ Խոհեմութեամբ վարուեցէք դուրսիններուն հետ՝ ժամանակը ծախու առնելով:
Կողոս 4:5

✚ Հապա Տէր Աստուածը սրտերնուդ մէջ սո՛ւրբ պահեցէք եւ միշտ պատրա՛ստ եղէք հեղութեամբ ու երկիւղածութեամբ պատասխան տալու ամենուն՝ որոնք ձեր ունեցած յոյսին մասին կը հարցնեն:

✚ Ամէն ինչ որ կ'ընէք թէ՛ խօսքով եւ թէ՛ գործով՝ բոլորը Տէր Յիսուսին անուանովը ըրէք, Աստուծոյ ու Հօրը գոհութիւն մատուցանելով անոր ձեռքով:
Ա Պետրոս 3:15
Կողոս. 3:17

✚ Բարկացող մարդուն հետ ընկերութիւն մի՛ ըներ ու ցասկոտ մարդուն հետ մի՛ երթար. որպէս զի չըլլայ թէ անոր ճամբաները սորվիս եւ դուն քեզ որոգայթի մէջ ձգես:

✚ Ամէն բան առանց տրտունջներու ու վիճաբանութիւններու ըրէք. որպէս զի ըլլաք անբիծ ու անարատ, Աստուծոյ որդիներ առանց մեղադրանքի, կամակոր ու խոտորեալ ազգին մէջ, որոնց մէջ դուք լուսաւորներու պէս կը փայլիք աշխարհի մէջ:
Առակաց 22:24-25
Փիլիպեցի 2:14-15

✚ Եղբայրսիրութեան մէջ իրարու գորովալից եղե՛ք. պատուելու մէջ իրարմէ անցե՛ք:
Հռովմ. 12:10

ՉԱՐՉԱՐՎՈՒՄ ԵՍ

✚ Բայց եթէ արդարութեան համար չարչարուիք ալ՝ երանելի էք եւ անոնց ահէն մի՛ վախնաք ու մի՛ չփոթիք:

✚ Սիրելիներ՝, օտար բան մի՛ սեպէք այն նեղութեան բորբոքումը, որ ձեզ փորձելու համար կ'ըլլայ, որպէս թէ օտար բան մը ձեզի հանդիպած է. հապա ուրախ եղէ՛ք՝ քանի որ Քրիստոսին չարչարանքներուն հաղորդակից եղած էք, որպէս զի անոր փառքին յայտնուելու ատենն ալ ցնծութեամբ ուրախանաք:

✚ Արդարին նեղութիւնները շատ են, բայց Տէրը բոլորէն կը փրկէ զանիկա:
Ա Պետրոս 4:12-13
Սաղմոս 34:19

✚ Վասն զի գովեստի արժանի ի՞նչ կայ եթէ մեղք գործելով ծեծուիք ու համբերէք: Բայց եթէ բարիք գործելով չարչարուիք ու համբերէք, ասիկա Աստուծոյ քով չնորհք մըն է: Քանզի դուք այս բանին համար կանչուեցաք, վասն զի Քրիստոս ալ ձեզի համար չարչարուեցաւ ու ձեզի օրինակ թողուց՝ որպէս զի իր չաւիղներուն հետեւիք:

✚ Անիկա (Յիսուս) մարդոցմէ անարգուեցաւ ու երեսէ ձգուեցաւ, վիշտերու տէր ու ցաւերու տեղեակ եղաւ: Անկէ երես դարձնելու մարդու պէս եղաւ, անարգուեցաւ ու զանիկա չյարգեցինք:

Եսայի 53:3

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է

հոժարակամ անվարձությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru